

Beste mensen,

In deze dagen worden in Japan de Olympische Spelen gehouden. Een wereldwijd sportief evenement. In de sport strijdt je wel met elkaar, maar met spelregels. Men is wel elkaars tegenstander en uitdager, maar niet elkaars vijand. De tegenstander wil je wel verslaan, maar niet vernietigen. Men streeft naar topprestaties en records, naar de grenzen waartoe een mens lichamenlijk in staat is. Nationalistische gevoelens worden opgepept, volksliederen worden gespeeld, welk land krijgt de meeste medailles, het is weer Oranje boven als iemand uit Nederland weet te presteren.

Ooit is dit sportgebeuren begonnen met de gedachte dat deelnemen belangrijker is dan winnen. De volkeren van de wereld komen samen, niet in oorlogsgevechten, maar in sportieve competities. Een ideaal om zo de eenheid en verbondenheid onder de volkeren op aarde te bevorderen.

Er zijn er die kritiek hebben: deze spelen hebben een niet-christelijke, heidense oorsprong. Ooit was het een feest ter ere van Griekse goden. (Meer dan 100 jaar geleden heeft men dat oude festijn nieuw leven ingeblazen). Ondanks de Olympische spelen zijn er toch oorlogen gebeven, en gaat het niet om menselijke topprestaties, en het geld, is sport hier geen afgod? Er zijn er die de spelen vergelijken met de bouw van de toren van Babel: men wil eenheid onder de mensen bereiken, maar het eindigt in verdeeldheid, is het niet een eenheidsstreven zonder God?

In de Bijbel wordt niet zoveel over sport gesproken. Door het harde werken had men al genoeg lichaamsbeweging: werken in het zweet van je aanschijn om je dagelijks brood te verdienen. De Sabbat was een dag om geestelijk en lichamenlijk op adem te komen en niet om te trimmen. In 1 Timotheus 4:8 wordt de lichamenlijke oefening van weinig nut geacht. Maar Paulus vergelijkt het leven met een hardloopwedstrijd op de renbaan (1 Corinthe 9:24-27). Op die renbaan lopen wel allen, maar één ontvangt de prijs (de zegekrans), loop dan zie dat u die verkrijgt (in die tijd had je nog geen gouden, zilveren en bronzen medailles). In Opwekkingslied 564 luidt het: Ik loop de wedloop die voor mij ligt...

Dergelijke grote wereldwijde bijeenkomsten geven wel aan dat er een verlangen is naar verbondenheid tussen de mensen. Sport kan mensen samenbrengen. Men kan leren van sportieve omgang met elkaar, maar het is nog niet de vrede die eens zal komen. En dat zal niet gaan zonder Gods tussenkomst.

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk